

[Poul Schlüter.]

store udgifter, nu ikke vil være med til at betale regningen for de varer, partiet selv har bestilt. I den situation må vi andre tage bestik af situationen og gøre et forsøg på at få noget bedre ud af den end det, der ellers bliver tilfældet.

Jens Møller (KrF):

Hvorfor står vi i den situation i dag at måtte komme med mange og ubehagelige indgreb, afgifter osv.? Ja, det er jo en lang historie. Vi behøver ikke at gå længere tilbage end til 1963. Siden den tid har Danmark hvert år haft underskud på betalingsbalancen.

Siden den tid har Danmark hvert år brugt flere penge, end vi har tjent. Det skyldes den tids politikeres svaghed over for pression fra visse dele af befolkningen, og det gælder, enten det så var en socialdemokratisk regering, eventuelt sammen med de radikale, eller det var en VKR-regering.

Man brugte mere, end man tjente i en slags sorgløs tillid til, at fremgangen ville fortsætte ud i al evighed, så man trygt kunne drage veksler på fremtiden. Man brugte mere, end man tjente. Og det gik jo. Det gik, indtil krisen kom for et års tid siden. Så kunne man pludselig ikke fortsætte på den måde mere, så havde man brug for nogle reserver, som enhver virksomhed, der kommer i vanskeligheder, har, men reserverne var der ikke. I stedet var der en stor gæld, som var oparbejdet igennem mange år.

Ind i den situation kom så septemberforliget, der jo groft kan siges at bestå af 2 dele, en første, mere behagelig del med momsletelse og tilskud til det ene og det andet, og så en mindre behagelig del, der betød indskrænkninger, der betød nedskæringer, der betød besparelser, som ikke kunne undgå at ramme nogle mennesker. Det var ikke så svært at få dette ting til at stemme for første del, men det lader til at være vanskeligt at få det til at stemme for anden del. Men som situationen er, er det nødvendigt, at også denne anden del bliver vedtaget.

Vi kan i Danmark ikke fortsætte med at leve på andre menneskers bekostning. Det er det, vi gør, når vi bruger mere, end vi tjener. Vi lever på bekostning af vore efterkommere, den unge generation, dem, der til

sin tid skal betale regningen for vores overforbrug. Og vi lever på bekostning af de fattige i de lande, der ikke er så heldige materielt set, som vi er, særlig de fattige i u-landene. Vi forbruger de varer, som de har så bitterlig hårdt brug for. Det er i virkeligheden et moralsk problem. Kan vi forsvare at fortsætte på den måde? Jeg mener det ikke.

Men når vi er kommet så langt, som vi er i dag, at et stort mindretal i dette ting er blevet klar over, at vi må ændre dette her, så skyldes det vel først og fremmest, at udviklingen har været af en sådan art, at der snart kommer den situation, hvor det er umuligt at låne mere i udlandet. Vi vil snart nå grænsen for vores låntagning, hvis vi fortsætter ufortrødent, som vi har gjort i den senere tid, og så vil vi blive tvunget til at skære ned. Det vil ske under rådgivning fra andre lande, det vil blive en slags administration, som man har haft det i Italien, og det vil desuden — hvad der er mindst lige så alvorligt — medføre en vedvarende stor arbejdsløshed.

Derfor må og skal den udvikling standses, og det kan ske ved, at anden del af septemberforliget føres ud i livet. Det er kun 4 partier, der står bag det nu, desværre. Det er sørgeligt, at det femte parti er sprunget fra nu, da man skulle til det mere ubehagelige.

Det vigtigste i dette forligs anden del er den bremse på indkomstudviklingen, som ligger i indkomstpolitikken. Det vil nemlig give os en relativ forbedring af konkurrenceevnen over for udlandet, der vil hjælpe på vores betalingsbalance og på lidt længere sigt på vores beskæftigelse. Vi hilser det med glæde i kristeligt folkeparti, at rammen blev sat ned fra 7 pct. til 6 pct.

Der er i øvrigt mange enkeltheder i dette forlig. Jeg skal ikke gå ind på dem alle sammen. Dels har andre gjort det, dels vil det tage megen tid. Men naturligvis er det sådan, at vi i kristeligt folkeparti ikke er lige begejstrede for det hele. Nogle ting er vi mere glade for end andre. Sådan må det jo altid være, når partier skal finde frem sammen til noget, som alle kan leve med.

En af de ting, vi måske ikke er så glade for, er det indgreb, der sker i børnetilskuddet. Til gengæld er der andre meget gode ting. Vi er meget tilfredse med, at der bliver åbnet større muligheder for halvdagsstillinger i det offentlige og forhåbentlig også for